

Arrest

nr. 270 106 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Sint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, M. D., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd op (...) geboren in Grozny (Tsjetsjenië). In 2012 studeerde u af aan het Tsjetsjeense Pedagogisch Instituut en begon daarna te werken als leerkracht lichamelijke opvoeding in de middelbare school nr.20 in Grozny. In 2013 trouwde u met P. E. (...) (OV: (...); CGVS: (...)).

Op 4 december 2014 was u vroeger dan gewoonlijk op school omdat u een minivoetbaltoernooi organiseerde. Terwijl u als enige aanwezig was op school samen met een poetsvrouw, J. (...), vielen vier moslimextremisten de school binnen. Ze hadden eerder die nacht ook al een mediagebouw in de

buurt ingenomen. De gijzelnemers namen u en J.'s (...) telefoons af en zetten jullie in een klaslokaal. Er werd aan u gevraagd uitleg te geven over het grondplan van de school, meer bepaald over de verschillende in- en uitgangen, hetwelk u ook gaf. Niet veel later werd het schoolgebouw omsingeld door de veiligheids- en ordediensten van president Kadyrov. U en J. (...) konden naar buiten rennen terwijl het gebouw werd belegerd. Alle gijzelnemers kwamen om het leven.

De volgende dag werd u 's ochtends vroeg bij u thuis meegenomen door Islam Kadyrov, de toenmalige burgemeester van Grozny, en twee lijfwachten. U werd overgebracht naar een geheime detentieplaats waar u vier dagen lang werd vastgehouden. Tijdens uw gevangenschap werd u ondervraagd over uw banden met de moslimextremisten en gemarteld. Daarna werd u weer vrijgelaten. Tijdens uw ontvoering werd uw vrouw opgenomen in het ziekenhuis en beviel van jullie dochter, R. (...), op 6 december 2014. Ongeveer een week later, op 15 december 2014, werd u voor een tweede maal meegenomen voor verhoor door twee agenten. Ditmaal werd u ondervraagd door een rechercheur over uw betrokkenheid bij de aanslag op de school en gedwongen om blindelings verschillende documenten te ondertekenen. Na twee dagen werd u opnieuw vrijgelaten.

Na uw vrijlating ging u naar uw ouders, elders in Grozny, waar ook uw vrouw en dochter ondertussen verbleven.

Twee dagen later werd uw appartement verzegeld. Twee weken later besloot u om samen met uw vrouw en kind naar Ingoesetië te vluchten, alwaar jullie acht maanden lang ondergedoken leefden bij een neef van uw moeder.

Eind september 2015 besloten jullie de Russische federatie definitief verlaten en namen het vliegtuig naar Oostenrijk, alwaar jullie asiel aanvroegen op 4 oktober 2015. Na twee negatieve beslissingen reisden jullie verder naar Duitsland, alwaar jullie asiel aanvroegen op 10 september 2018. Omdat jullie in Duitsland dreigden te worden teruggestuurd naar Oostenrijk, besloten jullie verder te reizen naar België, alwaar jullie een eerste verzoek tot internationale bescherming indienden bij de bevoegde asielautoriteiten op 17 januari 2019.

Op 27 augustus 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van u en uw vrouw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 1 maart 2021.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw vrouw op 2 april 2021 een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielautoriteiten. U herhaalt hierbij dat u wel degelijk aanwezig was tijdens de aanslag op school nr.20 en omwille van deze reden nog steeds vervolgd zult worden bij terugkeer naar de Russische Federatie. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u extra bewijs neer, met name screenshots van een video van de poetsvrouw J. (...) die getuigt voor televisie, en een screenshot van een live televisiereportage aan de school. U legt ook een USB neer met daarop de volledige reportage over het incident.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw aanwezigheid op de school tijdens de bewuste aanslag tegenstrijdig was aan de objectieve informatie, omdat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw ontsnapping uit het schoolgebouw, en omdat uw verklaringen met betrekking tot uw arrestaties zowel logica als coherentie misten. De Raad bevestigde de pertinente vaststellingen van het CGVS over de

hele lijn. U tekende geen verder beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u gezocht zou worden door de Russische en Tsjetsjeense overheid omwille van uw vermeende deelname aan de aanslag op school nr.20 in Grozny, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met de nieuwe stukken die u neerlegt wenst u aan te tonen dat zowel J. (...) als uzelf wel degelijk aanwezig waren tijdens de aanslag op school nr.20 (Verklaring volgend verzoek M. (...), randnr.18). Het gaat om een filmpje van een reportage over de aanslag, waarin ook J. (...) geïnterviewd wordt. Hierbij dient er echter op gewezen te worden dat u deze stukken reeds voorlegde in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV. Deze argumenteerde hieromtrent terecht: "Waar verzoekende partijen verwijzen naar een YouTube-video om aan het voorgaande afbreuk te doen, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de herkomst van deze video niet kan worden nagegaan en dat deze eenvoudigweg kan zijn gefabriceerd. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen van deze video geen afschrift neerleggen en dat deze video niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV. Bijgevolg verkeert de Raad in de onmogelijkheid om kennis te nemen van de inhoud van deze video. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen in het verzoekschrift zelf aangeven dat de persoon die in deze video wordt geïnterviewd met geen woord rept over verzoeker en/of over diens aanwezigheid op de school in kwestie. Hoe verzoekende partijen met deze video afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande, kan dan ook niet worden ingezien." U legt ook screenshots neer van het interview met J. (...) tijdens de reportage, waarin zij vertelt over wat haar is overkomen, en een screenshot van een veiligheidscamera waarop te zien is hoe J. (...) het schoolgebouw verlaat. Echter, zoals reeds aangegeven, wordt er nergens tijdens de reportage gesproken over uw aanwezigheid, en ook op de beelden van J. (...) die het schoolgebouw verlaat, bent u nergens te zien. Volgens uw echtgenote werd u uit het filmpje geknipt (Verklaring volgend verzoek P. (...), randnr.16). Bijgevolg zijn de beelden die u neerlegt geenszins in staat uw aanwezigheid in het schoolgebouw te bewijzen. Bovendien kan sowieso nog gewezen worden op het gegeven dat de ongeloofwaardigheid van uw relaas op meerdere argumenten gestoeld was die allen door de Raad werden bijgetreden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, P. E., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar tweede verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2, § 1, eerste lid en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 EVRM worden geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021 waarbij hun volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 17 januari 2019 door verwerende partij bij beslissing van 27 augustus 2020 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht gezien (i) de door eerste verzoekende partij beweerde aanwezigheid op de school tijdens de bewuste aanslag tegenstrijdig was met de objectieve informatie, (ii) eerste verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar ontsnapping uit het schoolgebouw, en (iii) de verklaringen van eerste verzoekende partij met betrekking tot haar arrestaties zowel logica als coherentie misten. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij arrest nr. 250 202 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 maart 2021, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partijen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. Verzoekende partijen kunnen dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun onderhavig verzoek om internationale bescherming steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoek.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Immers wordt in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze vastgesteld dat (i) met betrekking tot de verklaringen die zij afleggen en waarvan vastgesteld kan worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van hun vorig verzoek hebben uitgezet, met name dat eerste verzoekende partij gezocht zou worden door de Russische en Tsjetsjeense overheid omwille van haar vermeende deelname aan de aanslag op school nr. 20 in Grozny, beklemtoond moet worden dat hun vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd, en dat het gegeven dat zij naar aanleiding van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid, en (ii) wat betreft de neergelegde stukken in verband met een filmpje van een reportage over de aanslag, waarin ook J. geïnterviewd wordt, op gewezen dient te worden dat deze stukken reeds voorgelegd werden in het kader van hun beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en reeds beoordeeld werden, en deze beelden geenszins in staat zijn de aanwezigheid van eerste verzoekende partij in het schoolgebouw te bewijzen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen argumenten aanbrengen die de motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen verwijzen naar de door hen bijgebrachte video en stellen dat hieruit blijkt dat er wel degelijk personeelsleden aanwezig waren tijdens de aanval, met name minstens J., is de Raad van oordeel dat zij hiermee geen enkele afbreuk doen aan volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de door hen neergelegde video, op basis waarvan verwerende partij terecht besluit dat de door hen bijgebrachte stukken in dit verband geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen: *“Met de nieuwe stukken die u neerlegt wenst u aan te tonen dat zowel J. (...) als uzelf wel degelijk aanwezig waren tijdens de aanslag op school nr.20 (Verklaring volgend verzoek M. (...), randnr.18). Het gaat om een filmpje van een reportage over de aanslag, waarin ook J. (...)*

geïnterviewd wordt. Hierbij dient er echter op gewezen te worden dat u deze stukken reeds voorlegde in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV. Deze argumenteerde hieromtrent terecht: "Waar verzoekende partijen verwijzen naar een YouTube-video om aan het voorgaande afbreuk te doen, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de herkomst van deze video niet kan worden nagegaan en dat deze eenvoudigweg kan zijn gefabriceerd. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen van deze video geen afschrift neerleggen en dat deze video niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV. Bijgevolg verkeert de Raad in de onmogelijkheid om kennis te nemen van de inhoud van deze video. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen in het verzoekschrift zelf aangeven dat de persoon die in deze video wordt geïnterviewd met geen woord rept over verzoeker en/of over diens aanwezigheid op de school in kwestie. Hoe verzoekende partijen met deze video afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande, kan dan ook niet worden ingezien." U legt ook screenshots neer van het interview met J. (...) tijdens de reportage, waarin zij vertelt over wat haar is overkomen, en een screenshot van een veiligheidscamera waarop te zien is hoe J. (...) het schoolgebouw verlaat. Echter, zoals reeds aangegeven, wordt er nergens tijdens de reportage gesproken over uw aanwezigheid, en ook op de beelden van J. (...) die het schoolgebouw verlaat, bent u nergens te zien. Volgens uw echtgenote werd u uit het filmpje geknipt (Verklaring volgend verzoek P. (...), randnr.16). Bijgevolg zijn de beelden die u neerlegt geenszins in staat uw aanwezigheid in het schoolgebouw te bewijzen. Bovendien kan sowieso nog gewezen worden op het gegeven dat de ongeloofwaardigheid van uw relaas op meerdere argumenten gestoeld was die allen door de Raad werden bijgetreden."

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar verschillende rapporten omtrent de mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië, duidt de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in hun land van herkomst niet beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad onderstreept dat verzoekende partijen hun vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade *in concreto* dienen aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijven.

2.2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 4). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partijen aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kregen om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aanvoeren en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch (administratief dossier, stuk 6, verklaringen volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT